

Az isekai mint műfaj virágkorát éli, csak a mostani – tehát a 2021-es nyári – szezonban 14 isekai jött ki. Ezek között viszont elég sok ugyanazokra a sablonokra épít, és nem mutat fel jelentős újdonságot. (Általában még a város alaprajza is pont ugyanúgy néz ki.) Ez adta az ihletet, hogy összegyűjtsek pár olyan animét a témából, ami kiemelkedik a többi közül, valamivel egyedibb, mint a többi. Nem vagyok az isekaiok szakértője, és azt sem mondhatom el, hogy rengeteget láttam már, így olyanok nem kerülhettek a listába, amikről nem tudok véleményt mondani. Ott van például a Youjo Senki, ami kifejezetten különlegesnek néz ki, de még nem kerítettem rá sort, hogy megnézzem. Igyekeztem úgy válogatni, hogy mindenki találjon az 5-ből legalább egy szimpatikusot, de arra felhívom a figyelmet, hogy ez nem egy toplista, nem a legjobb isekai sorozatokat akartam összeszedni, hanem a különlegesebbeket; illetve a sorrendnek sincs jelentősége. (A listában két animének a cikk írásakor vetítették a második évadját, ezekről a szezonvéleményekben írtam.) (32. oldal)

A slice of life

Honzuki no Gekokujou: Shisho ni Naru Tame ni wa Shudan wo Erandeiraremasen

Személyes kedvencemmel indítanék: a *Honzuki no Gekokujou* egy könnyedebb slice of life-szerű isekai, viszont a világépítése zseniális.

Nem izgalmas harcokkal és összecsapásokkal akar lekötöni, hanem azzal, hogy bemutatja, hogyan élnek az emberek ebben a világban.

Történetünk főszereplőjét már alig pár lépés választotta el attól, hogy igazi könyvtáros-sá váljon, amikor egy földrengésben rádől egy könyvespolc és meghal. Egy Myne névre hallgató kislány gyenge és beteges testébe kerül, aki egy középkorra hajazó világban él. A kislány emlékeit is megkapja, ezekből megismeri a szerető családját és a szomszéd kisgyerekeket. Viszont van egy nagy probléma: sehol egy könyv, sehol egy papírfecni, sehol egy írásjegy. Hogy fog így túlélni egy könyvmoly? A válasz egyszerű, készít magának saját könyvet. Ez azonban már nem megy olyan könnyen, hiszen Myne családja nem túl jómódú, és nemhogy papír, de semmilyen eszköz nincs a közelében, amivel dolgozhatna. A ház tele van porral, csupán egy vödör áll rendelkezésre tisztálkodásra, és alapvetően a város ezen részében elég bűdös van, ez az OVA-ból jön át legjobban.

Innen indul Myne útja afelé, hogy újra a szeretett könyvei között tölthesse a mindennapokat.

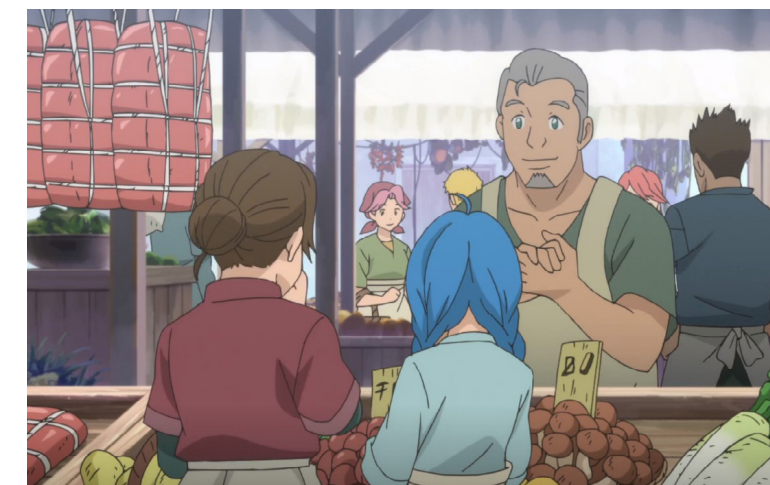
A történetvezetés elég lassú, de pont ez a lényeg: hogy bemutassa, hogyan él Myne családja, mit esznek, hol alszanak, milyen ünnepeik vannak, felnőtként milyen munkákat szánnak a közrendű polgároknak, és így tovább. Szinte az egész első évad erről szól, a másodikban pedig egy másik társadalmi réteggel foglalkozik részletesebben (hogy melyikkel, azt a spoilerek elkerülése érdekében nem árulom el). Az első rész első jelenete leleplezi, hogy van mágia is a világban, de aztán egészen a hetedik részig nem látjuk viszont, mert a hétköznapi polgároknak nincs dolguk vele.

Mindeközben Myne különféle módszerekkel próbálkozik, hogy könyvet készíthessen. Mivel előző életében rengeteget olvasott, nagyon művelt, és szinte a történelmen megyünk végig vele, ahogy megpróbál agyagtáblákat csinálni, mint a mezopotámiaiak, papiruszt, mint az egyiptomiak stb. A mi világunkból is előkerül mindenféle érde-

kesség, legyen az éppen Gutenberg, vagy a japán könyvtárak téma szerinti kategóriákba sorolásra szolgáló rendszere ((NDC – Nippon Decimal Classification)). És közben sok furcsa találmánnyal és étellel is előáll, ami a mi korunkban hétköznapi-nak számít, azonban ebben a világban forradalmi-nak. Gyakorlatilag itt is egy nagyon erős főhőssel van dolgunk, de Myne ereje a tudásában lakozik, a teste nem bír túl sok terhelést.

Myne mint karakter rendkívül cuki, nem lehet nem szeretni, a rajzolás pedig nagyon szép. Mellesleg minden rész végére bevágtak egy, az epizódhoz kapcsolódó gyönyörű illusztrációt. Az openingek és az endingek nem feltétlen maradandók, de jó őket hallgatni, az OST-k pedig kifejezetten kellemesek, megadják a hangulatot a sorozathoz. Vannak benne humorforrásként szolgáló chibijelenetek, de egészen komolyan is tudja venni magát, amikor a társadalmi különbségekről van szó. Mint mondtam, én nagyon szeretem, és biztosan el fogom olvasni az adaptáció alapjául szolgáló LN-t is.

A paródia

Shinchou Yuusha: Kono Yuusha ga Ore TUEEE Kuse ni Shinchou Sugiru

Ez egy baromi jó paródia, amin rengeteget nevettem. Akkor lehet legjobban élvezni, ha már látott az ember több isekait, amiben megvan a szinte végtelen erővel bíró megidézett hős a ségéivel, falvakat ment meg a támadóktól, végül pedig a démonlord legyőzését tűzi ki célul. Mert ebben is hasonló dolgok történnek egy csavarral: a hősünk a lehetetlenségig elővigyázatos.

Történetünk úgy kezdődik, hogy az istenek közül Ristarte kerül sorra, hogy kapjon egy világot, amit az általa megidézett hőst segítve kell megmentenie a démonlordtól. A világ, amit kisorsolnak neki, S nehézségű, tehát nem könnyű feladattal kell megbirkóznia. Keresi a megfelelő embert, aki felveheti a versenyt a kihívással, míg végül talál egy Seiya nevű japán emberkét, akinek a statjai eléggé magasak, így azonnal meg is idézi. Az adatok között viszont átsiklott az információn, miszerint Seiya hihetetlenül elővigyázatos. Érkezéskor a hős már megkérdőjelezi Ristartét, hiszen mi van, ha nem is isten, lehet, hogy veszélyes, miért bízna meg egy idegenben? Így kezdődik a közös kalandjuk. Seiya az a hős, aki hatszor ráküldene egy meteort egy egyes szintű slime-ra, hogy biztosra menjen, hogy az elpusztult. Seiya az a hős, aki három páncélt vesz: egyet, amit használ,

egy tartalékot, illetve a tartaléknak még egy tartalékot a biztonság kedvéért. Seiya az a hős, aki az alacsony szintű segítőtársakra azonnal rávágja, hogy a világon semmi szükség rájuk, csak hátráttatnák őt. És ez csak a jéghegy csúcsa.

Ugyan a világ és a tényleges sztori megfelel a hagyományos isekaioknak, pont az a sorozat célja, hogy viccet csináljon belőle. Az anime kiparodizálja az istennő lenge ruháját, hogy a gyakorlatban mennyire nem ér semmit. Illetve a hintekből szinte már emberfeletti módon következtető és

érvelő animeszereplőket is elintézi annyival, hogy az elővigyázatosság okán Seiya csak rákérdez, mi van, ha az adott mellékszereplő gonosz, és igaza lesz.

Aztán abszolút nem várnánk, de az anime végére egészen komoly lesz a hangulat, és akár el is lehet rajta érzékenyülni. Azonban második nézésre azt tudom mondani, hogy az elejétől kezdve utalgatott és adott jeleket a múltbeli eseményekről, és ezért is mondanám jól felépített sorozatnak. Mert egy olyan kiemelkedő comedy, ami igazán meg tud nevetetni, de ugyanakkor a maga módján egy komolyabb történetet is be tud mutatni.

A thriller

Re:Zero kara Hajimeru Isekai Seikatsu

Aki szokott kicsit animés körökben mozogni, szinte biztos, hogy látott már belőle mémeket,

találkozott Felixszel, vagy hallott a vitákról, hogy ki a jobb waifu Ram és Rem közül. A többi animéről a listában nem mondható el, hogy túl népszerű lenne, ezt viszont azért raktam bele, mert tudom, hogy van, aki pont azért nem nézi meg, mert ha felkapott, biztos csak egy klisés shounen isekai. Ez azonban szerintem egyáltalán nem így van.

A történetről túl sokat nem szeretnék írni a spoilerok elkerülése végett, de az alapsztori úgy néz ki, hogy Subaru átkerül egy tipikus fantasy világba, ahol egy ezüst hajú lány megmenti az őt fenyegető tolvajoktól. Ám amikor egy erősebb ellenfél rájuk támad, mindketten meghalnak. Itt fedezi fel Subaru, hogy a halálból visszakerül egy múltbeli pontba, ahonnan folytathatja a történetét. Ezt azonban senkinek nem tudja elmondani bizonyos okokból.

Tehát az anime egyik különlegessége az időmanipuláció, ami szerintem sokunknak kedvelt témája. És itt nincs elcsépelve, hogy inkonzisztens és értelmetlen legyen, teljesen jól bánt vele.

A másik, hogy Subarunak szinte semmilyen ereje nincs a legtöbb már-már túl erős hőssel szemben. Mondanám, hogy halandó emberként kell szembenéznie mindennel, de a halandó szó pont nem illik rá. A harmadik pedig a pszichológiai része. Amikor először néztem, ebből nem annyira sok jött át, csak idegesített, hogy mennyire ostobán viselkedik a főszereplő. Viszont második nézésre ez egyáltalán nem zavart, mert pszichológiai szempontból nem meglepő a viselkedése, baromi megterhelő lehet többször átélni a halált, és mindezt úgy, hogy senkivel sem tudja megosztani. Többször is megtörik a sorozat alatt, és ez teljesen érthető.

Rengeteg a rejtett utalás benne, ami miatt mindenképpen érdemes újraneézni is, egy mélységekben gazdag sorozatról van szó. Ami pedig hiányzik az első évadból, azzal kárpótol a folytatásban. (Például Subaru szerelmének az üres bálvány jellegére abszolút rációlnak a második évadban.)

A gore-hoz és body horrorhoz, ami helyenként akad, kell gyomor, de kibírható.

Ki tudom még emelni a zenéket, amik lejátszására nem sok idő maradt a részek alatt, viszont ez a másik sorozat a *Fruits Basket* mellett, amiből legalább 10 számot a címével együtt tudok. A kedvenc openingem a Long Shot (S2 OP2), endingből pedig a Styx Helix (S1 ED1), de a Believe in you (S2 ED2) is nagyon jó. Ezenkívül sok olyan szám is van, ami csak egy-egy rész végén szólal meg, ezekből néhányat maguk a szinkronszínészek énekelnek. Ilyenből Ram száma, a What you don't know az, amit rengetegszer meghallgattam már.

Arra még felhívnám a figyelmet, hogy 2020-ban ismét sugározták az első évadot egy kicsit átdolgozott formában 50+ perces részekkel, ez a Director's Cut (vagy Shin Henshuu-ban). Mivel több extrajelenetet is tartalmaz, én ezt a változatot ajánlanám. És hogy érdemes-e megnézni? Mindenképpen.

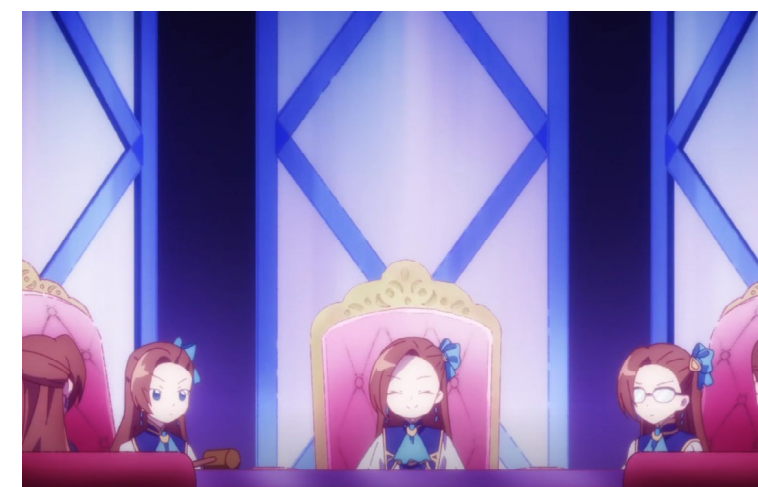
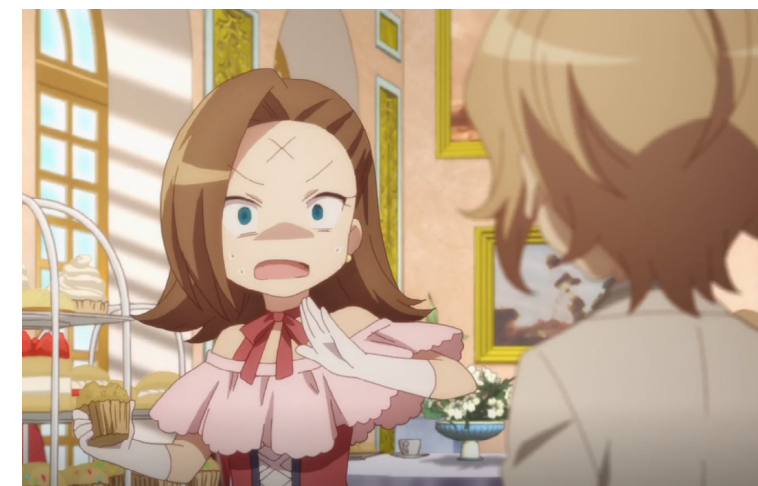
A (reverse) hárem

Otome Game no Hametsu Flag shika Nai Akuyaku Reijou ni Tensei shiteshimatta...

A leghosszabb cím a listában 65 karakterrel (rövidítése Hamefura), viszont köze nincs a hagyományos isekaisztorikhoz. Nem olyan sok isekai van, ami shoujo, azaz elsősorban női közönségnek készül, viszont ezt tényleg élveztem.

Már maga az átkerülés sem hagyományos, hiszen nem Truck-kuné a reflektorfény, hanem egyszerűen a játékbeli főszereplő, Katarina beveri a fejét, és ennek hatására eszébe jut az előző élete. Aztán ahogy realizálja, hogy a Fortune Lover című játékban van, amit már többször is kijátszott a baleset előtt, rájön, hogy bajban van, hiszen nem az otome game főszereplője, hanem a főgonosza lett, akitől a játék végén elég csúnyán megszabadulnak. Mivel még jó pár évvel a játék sztorija előtt van, megkezdődik az aktív tevékenkedése, hogy elkerülje a gyászos végzetet.

Abszolút a comedy dominál a slice of life mellett, sok vicces szitu játszódik le amiatt, hogy próbálja megváltoztatni a játék végkimenetelét, miközben gyakorlatilag csak önmagát adja: a rendkívül szerethető, kissé butuska lányt, aki mindenkinek csak jót akar (és imád enni). A többi szereplőnk is így gondolhatja, mert lassan mind beleszeretnek, és gyakorlatilag egy biszexuális háreme lesz Katarinának.

És a legjobb, hogy ő a naivitásával észre sem veszi az egészet.

Nekem kifejezetten tetszett, ahogy a fantasy világban természetesen jelenlévő mágiával bánt, teljesen realiztikusnak tűnt (ha lehet ilyet mondani), nem toltta túl, hogy központi elem legyen, hanem csak úgy létezik, és amikor szükség van rá, használják. Mellesleg a főszereplő pont kifejezetten gyenge a legtöbb isekaijal ellentétben.

A rajzolás szerintem nagyon szép, élénk és színes, visszaadja azt a diabéteszt, amit az anime túlzott fogyasztása okozhat. A szereplők a shouneneknek megfelelően szintén gyönyörűek, bishoujonekből és bishoujokból áll a cast gyakorlatilag. Személyes kedvencem Sophia, aki jellemzően zöld ruhákat hord, ami tökéletes komplementer kontraszt a vörös szemével, és ezt a ragyogó ezüst haja tetőzi.

A második évadot még nem kezdtem el, de remélem, hogy az is az elsőhöz hasonlóan érdekes lesz.

Az összes egyben

Mairimashita! Iruma-kun

Ez a sorozat kicsit olyan volt, mint amik hétvégén mentek mindig délelőtt a tévében. A nosztalgiafaktor mellett pedig egy kis agymenés kikapcsolódásnak, amikor nincs kapacitásunk komolyabb animéhez.

A sztoriban Iruma felelőtlen szülei eladják fiuk lelkét egy démonnak, Sullivannak, így kerül át a démonok világába. Azonban mint kiderül, Sullivan nem vacsorának szánta a fiút, hanem szinte saját gyerekeként törődik vele, mert mindig is vágyott egy unokára. Rengeteget ehét, ihat, aludhat, olyan álmélet várja a pokolban, amit a szülei sosem adtak meg neki. A probléma ott kezdődik, hogy iskolába kell mennie, ahova csak démonok járnak, akik pedig arról híresek, hogy embert esznek – a himnuszuk is így kezdődik. A legtöbb démon azonban már nem hisz az emberek létezésében, csak legendaként gondolnak rá, mert szinte senki nem találkozott emberrel. Ennek ellenére Iruma minden erejével azon van, hogy ne tűnjön ki, nehogy kiderüljön, hogy ő igazából nem démon. Sullivan viszont nem így gondolja, mindent megtesz, hogy unokája kitűnjön a tömegből, véletlenek folytán már az első nap az iskola legerősebb démonjának gondolják. És ez csak a kezdete a történetnek.

Ennek az animének semmi köze az általános isekaiok fantasy világához, nem a szokásos fejlődéssel találkozunk, aminek az a célja, hogy a végén megküzdjön a hősünk a démonloddal. Akkor már inkább ahhoz van közelebb, hogy a főszereplőnk legyen a démonlord. Amikor említettem valakinek, hogy ezt is tervezem beletenni a cikkbe, meg is kaptam a kérdést, hogy ez isekai-e egyáltalán. (Hiszen csak 22 karakterből áll a címe, gyanúsán rövid.) Viszont Iruma átkerül a pokolba, és

ott igazán jól érzi magát, nem akar visszamenni a saját világába, ez is az isekai egyik jellemzője.

A sorozat alapvetően a szürreális comedyre épít, lehet rajta mosolyogni. Maga a cím is egy szóvicc, mert a „mairimashita”, azaz „megérkeztem” szóban kicserélték a kandzsikat, és így azt lehet kiolvasni belőle, hogy „bekerültem a démonok közé”. Egyébként pedig van benne minden, ami kellhet. A mágián felül egy sportra épülő epizód, egy idol-

ra fókuszáló epizód, egy rejtélyes epizód, a barátság ereje, próbák és kihívások meg még sok más. Számomra a harmadik rész egy mélypont volt, de utána egyre jobban élveztem. Viszonylag átlagosnak mondanám, de nem bánom, hogy megnéztem, és ajánlani is tudom azoknak, akiknek az eddigiek felkeltették az érdeklődésüket. Azt elárulom, hogy egy cliffhangerrel végződött, úgyhogy várom/vártam a második évadot.

Ez lett volna az az 5 isekai, amit érdemes lehet megnézni szerintem akkor is, ha valakinek már fáj a feje a műfajtól. Az öt mű teljesen különböző, és egészen máshogy dolgozzák fel a másik világba való átkerülést mint témát. Nem is tartom túl valószínűnek, hogy valakinek nagyon tetszene mind az öt, de annak szerintem lehet egy esélyt adni, amelyik szimpatikus a leírás alapján.

Az isekai szó (a címet is beleértve) 19-szer fordult elő a cikkben.

Cím: Honzuki no Gekokujou: Shisho ni Naru Tame ni wa Shudan wo Erandeiraremasen

Cím karakterszáma: 63

Év: 2019

Részek: 14+12 × 24 perc

Műfajok: slice of life, fantasy

Értékelések:

MAL: 8,02 / imdb: 7,9

ANIMEGUN
Az animék fegyvertára

Cím: Shinchou Yuusha: Kono Yuusha ga Ore TUEEE Kuse ni Shinchou Sugiru

Cím karakterszáma: 55

Év: 2019

Részek: 12 × 24 perc

Műfajok: akció, kaland, comedy, fantasy

Értékelések:

MAL: 7,52 / imdb: 7,4

ANIMEGUN
Az animék fegyvertára

Cím: Re:Zero kara Hajimeru Isekai Seikatsu

Cím karakterszáma: 33

Év: 2016

Részek: 25+25 × 26 perc

Műfajok: pszichológiai, dráma, thriller, fantasy

Értékelések:

MAL: 8,27 / imdb: 8,1

ANIMEGUN
Az animék fegyvertára

Cím: Otome Game no Hametsu Flag shika Nai Akuyaku Reijou ni Tensei shiteshimatta...

Cím karakterszáma: 65

Év: 2020

Részek: 12 + 12 x 24 perc

Műfajok: comedy, hárem, dráma, fantasy, shoujo

Értékelések:

MAL: 7,45 / imdb: 7,5

ANIMEGUN
Az animék fegyvertára

Cím: Mairimashita! Iruma-kun

Cím karakterszáma: 22

Év: 2019

Részek: 23 + 21 × 25 perc

Műfajok: comedy, démonok, természetfeletti, fantasy, shounen

Értékelések:

MAL: 7,72 / imdb: 7,7

ANIMEGUN
Az animék fegyvertára